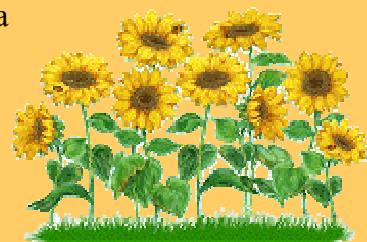

Milá Dadka!

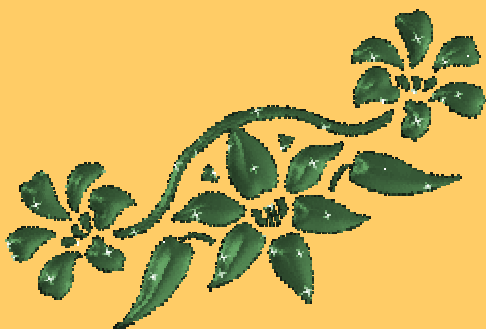
Myslím si, že aj keď máš ukončené pedagogické vzdelanie, na túto prácu by Ťa bola škoda. Si bystrá, konkrétna, trefná, objektívna, nezdá sa Ti, že by to patrilo skôr do kategórie Žurnalistika a Reportérstvo? Veľká škoda, že Tornaľské noviny už nefungujú, mali by o jedného skvelého reportéra navyše! A hlavne takého zanieteného pre dobrú vec(a aj verejnú, čiže naše blaho).Myslím, že nastal čas, aby sa ľudia v našom meste už konečne zobudili(aspoň tí mladí) a

prestali očakávať, že príde sem niekto a ich(teda naše)problémy razantne a efektne vyrieši. Ja to očakávam už 25 rokov a keďže sa za ten dlhý čas nič svetoborné neudialo, je teraz rad na vás, mladých. Ale nie v čakani, ale v konkrétnych aktivitách, ktoré by boli prospešné pre väčšinu našich obyvateľov. A hlavne pre vás, mladých, ambiciózných, šikovných, ale hlavne nespokojných ľudí. Aby tu zostali žiť. Aby neodchádzali za lepším. Aby dokázali vydržať a "oživiť" toto mesto svojimi dobrými nápadi, inteligenciou umom, patriotizmom a vniesli sem tú starú, zaprášenú pečať noblesu a patričnosti. Aby aj nám, starším ukázali svoje schopnosti, tvorivosť a chuť popasovať sa hoci aj s problémami(každodennými),ktoré patria k životu, ale skôr život otravujú. Želám Ti veľa dobrých "postrehov", dobrú kondíciu v súboji aj (niekedy)s veternými mlynmi, ale hlavne neutíchajúcu chuť a trpezlivosť bojovať za naše krajšie, rozkvetnatejšie a čoraz viac omladzujúcejšie mestečko!!!

Táňa

PS: Dúfam, že nebudem čakať ešte ďalších 25 rokov.(A pozdravuj manžela!)

Tánička!

Keď som si v mailovej schránke našla tento milý odkaz od Teba, po líkach sa mi začali kotúľať krokodílie slzy šťastia. Nesmierne veľa pre mňa znamená, že si sa mi ozvala, pretože si jedna z mála, ktorá ma má prečítanú do bodky a rozumie mi aj bez slov. Som Ti nesmierne vďačná za milé, povzbudivé slová.

Moja najmilšia teta Tánička, Ty určite vieš kedy sa láska k písaniu stihla v mojej dušičke udomáčniť...kdesi v období medzi slastným detstvom a túžbou po dospelosti. Vyrastala som aj pod Tvojimi ochrannými krídlami a ja Ti to nikdy nezabudnem! Je to jedno z tých čarovných chvíľ na ktoré si človek pri dlhých

zimných večeroch veľmi rád zaspomína.

Prosto a jednoducho, si tá najúžasnejšia teta Tánička, ktorú mi osud poslal v ústrety.

Čo sa týka nášho mesta, tak sa mi zdá, ako keby to tu celé upadalo, ja síce verím na zázraky, ale sama na ne nestačím. Žijeme v kolotoči chaosov a ja som si zatiaľ ani nemala kde svoje vzdelanie zužitkovať, žiaľ ani Tornaľské noviny (po starom Tornaľa a okolie) neboli akýmsi extrémom, ktorý by ma bol vytiahol z kaše. Týždne, mesiace ležali moje mladistvé myšlienky komusi na stole, až kým neskončili kdesi v koši. Irónia spočíva v tom, že kým iné médiá moje články patrične ohodnocovali, našej „Tornali“ som sa musela prosíkať. Nesmierne mi záležalo na tom, aby som sa presadila tu, kde som doma. Namiesto očakávaného aplauzu som však upadala z jedného sklamania do ďalších a svojský význam týchto trpkých skúseností spočinul v tom, že ma to neuveriteľne utužilo.

Obrat nastal až vo chvíli keď sa do redakcie novín dostal človek blízky môjmu srdcu, ktorý ma primerane povzbudil a patrične moju snahu ocenil, až raz naše Tornaľské noviny záhadným spôsobom zanikli.

Vlastne všetko čo tu kedy slúžilo nám občanom, akosi zaniká.

Zo mňa sa však medzitým stala žena, kto rá vie čo chce a pôjde si za tým. Neprestaj sa rozprávam s ľuďmi, vo voľnom čase si s nimi píšem, som jednou z nich a veľa sa od nich učím. Na rozdiel od kompetentných predstaviteľov nášho mesta, viem čo ich najviac trápi a jediné po čom teraz túžim je to, aby sme vystúpili z radu nemých, hluchých, slepých

a na všetko prikyvujúcich len preto, že nemáme na výber. Vždy sú minimálne dve možnosti...buď, alebo, a my sa vždy máme možnosť rozhodnúť. Môžeme sa pohnúť jedným smerom, môžeme sa rozutekať, môžeme do seba narážať ako biliardové guľky, môžeme sa navzájom naháňať, môžeme sa pred sebou schovávať a môžeme si priateľsky sadnúť k jednému stolu. Fakticky záleží od intelektu jedného celku, nezodpovedanou otázkou zostáva či dokážeme pre dosiahnutie jednotného cieľa všetci spolupracovať?!?

Mnohí z nás si túžili v rodnom meste rozprestrieť krídla, mnohí z nás sa túžili presadiť.

Mnohí z nás mali svetaborné myšienky a na oplátku zostali nevypočutí. Mnohí z nás už odišli a mnohí z nás nemajú dôvod pre návrat, pretože namiesto toho, aby si nás rodné mesto privinulo na svoju hrud', pestuje v nás mrzký pocit, že tu vlastne nie sme doma. A toto je to kultúrne bohatstvo, ktoré chceme odovzdať budúcej generácii, presne toto po nás zostane. Pomaly, ale isto sme dospeli k tomu, že túžime po jednoduchých veciach, ktoré sú v iných krajoch úplne samozrejmé.

Túžime po tom, aby nám nezatvorili škôlky

Túžime pracovať

Túžime mať rodiny...

Veď je to smiešne, sú to naše požiadavky voči mestu, ktoré by malo hájiť naše verejné záujmy a namiesto toho, aby sme sa postavili na nohy žobroníme o škôlku a žobroníme

o prácu, mnohí z nás aj na úkor zdierania. My vlastne žobroníme o to, aby sme sa tu mohli usadiť a modlíme sa za to, aby to malo akýsi zmysel. Ale čo naše deti?

Našou najsmutnejšou ilúziou je, že chybu hľadáme prevažne jeden v druhom namiesto toho, aby sme začali od seba.

Ešte nedávno som robila upatovačku, umývala som špinavé záchody a takmer nikto o mňa nezakopol, dokonca som mohla by aj vd'ačná. Celé dni som si premietala v mysli ako si 2x preberám sebavedomo vysokoškolský diplom a ako hrdo znie bakalár, magistra. Bola som sa schopná trýzniť otázkou: „Prečo práve ja?“

Premýšľala som nad tým, že čo je toto za mesto a čo tu máme za diskriminujúce úrady? Čo je to za neľudský prístup, ktorý tu prevláda? Kula som pomstu za všetky preliate slzy a prisahala som, že to tak nenechám.

Dnes tu sedím a píšem Tebe...tej, ktorá hýbe mojim svetom. A toľko pozitívnej energie ma obklopilo, že som sa naučila znova usmievať. Ja osobne som zvíťazila a dúfam, že je to malým krôčikom ku kolektívnemu víťazstvu. Pri otázke: „prečo práve ja?“ sa dnes pousmejem a poviem si, „pche, vôbec nie preto, že musím!“

Mesto nám môže byť vd'ačné, že sa prispôsobujeme jeho potrebám, horšie to bude keď sa vskutku prebudíme, lež dúfam, že nás predbehne Tornaľa...bohatá na ľudí, ktorí ju budú búrať či privatizovať presne do takej miery do akej im povolíme.

Milá teta Tánička, ďakujem Ti za všetko, si pre mňa úžasným vzorom, mám ťa veľmi – veľmi rada!

Viktor ďakuje za pozdrav, tiež pozdravujeme celú (celú, celú, celú) rodinku :) a prajeme príjemné prežitie vianočných sviatkov.

S láskou Dadka

